

<http://www.un.org/russian/holocaustremembrance/dpi.htm>

Тема, на яку я говоритиму, сьогодні не популярна. У протестантів немає жодного богословського вчення і жодної праці на цю тему. Ви не прочитаете в наш час книг про мучеників – їх просто нема. Це тема для плоті неприємна. Але, якщо розуміємо її духом і розумом, вона стає величною темою. Я хочу допомогти вам повірити, що ця тема є дійсно найважливішою на цій землі.

Почну з цитування кількох письменників, слова яких звучать краще від моїх. Ось слова Теестилліата: «Ніколи християнське мучеництво не буває випадковим. Мучеництво – це завжди провидіння Боже. Його любов до людини – це застереження, керівництво і повернення її на Божий шлях. Це ніколи не ставалося за бажанням чи задумом людини. Істинні мученики – це ті, що удостоїлися стати інструментом і знаряддям Божим. Це ті, котрі розчинили свою волю у волі Божій. Це ті, хто не бажає і не обирає для себе нічого. Це ті, котрі не обирають навіть слави називатися Божими мучениками».

Хто вивчає історію, той звернув увагу, що кожний крок в прогресі, коли-небудь зроблений у світі, проходить

від ешафота до ешафота і від кола до кола. Німецька теологія XIX ст. пише: «Коли напучувань і публікацій для доказів уже недостатньо, тоді дії і страждання святих повинні створити новий алфавіт для того, щоб знову відкрити таємницю Істини». Я постараюсь навчити вас цьому алфавіту, цій новій мові.

Дозвольте мені процитувати слова Ганса Франциска Бегла, котрий вчив Анну Болейн, що їй сказати в її останньому слові перед стратою: «Коли прийдеш до короля, скажи так: «Ти підніс мене з простих до маркіз, потім і до чину королеви. І тепер, коли немає більш високої честі, ніж звання королеви, ти робиш мене мученицею...»

Проповідник з пуритан 17-го віку написав такі рядки: «Чи повинен був Ісус нести хрест Один, щоб уся земля знайшла свободу? Ні! Є хрест для кожного, є також хрест і для мене». Християнство – це релігія мучеництва. Це вчення мучеництва, бо Засновник його був мучеником. Про Ісуса, як про мученика, говоримо не ми, а Біблія. Перший розділ Об'явлення говорить, що Ісус є свідок істинний і вірний. Грецькою мовою «свідок» – означає мученик. Справжнє значення слова «мученик» –

свідок. Якщо ти свідок, ти – мученик. Ісус розумів, що Його перемога повинна прийти через Його смерть. У Мт. 16 Він відкриває Своїм послідовникам, як Він будуватиме Церкву. Ми розуміємо ту частину, де Господь каже про Петра, як про камінь, на якому Ісус заснує Церкву. Але ми загубили і не бачимо центральної думки сказаного: «Ісус сказав: Я створю Церкву Мою». Це є план. Зразу ж після цього він пояснює метод: «Мені належить іти в Єрусалим і багато постраждати... Я буду вбитий, буду розіп'ятий». Ось як Він будуватиме Свою церкву. Ісус говорить: «І коли я піднесений буду від землі, всіх притягну до Себе» (Ін. 12:32). Але це ще не все. Він продовжує: якщо ви хочете йти за Мною, візьміть ваш хрест і йдіть за Мною. Я будуватиму Мою церкву через Мій і ваші хрести...

Тепер ми сприймаємо це лише духовно, чим усуваємо багато чого з Нового Завіту, особливо те, що стосується хреста і страждань. Коли Ісус говорив до своїх учнів, котрі повинні були взяти свої хрести, Він ще сказав їм лишити родинні зв'язки, бо вони будуть послані з країни в країну, і кожен з них стане мучеником. Він знав, що кожен з них за Євангеліє повинен заплатити життям.

Так Він їх навчав і казав, що вони будуть розіп'яті у повному розумінні цього слова – фізично, а не лише духовно. Це будуть реальні страждання, а не просто слова. І зразу ж після цього, Господь відкрив їм ключі до перемоги: «Якщо хочете своє життя зберегти, то ви його загубите. Якщо ж ви хочете перемогти, ви повинні загубити своє життя. Бо тільки через втрату свого

життя ви зможете виграти. Моє надбання – через втрату». Ці висловлювання ми зустрічаємо у Євангелії п'ять разів. Він говорить: «Хто зберегає душу свою, той погубить її, а хто загубить душу свою заради Мене, той збереже її» (Мт. 10:39). Це ж Він говорить в Кесарії Пилиповій. Потім ми знаходимо ці слова, сказані уже в Єрусалимі, коли прийшли еліни. Очевидно, їхній прихід означав для Ісуса, що Він незабаром має бути розіп'ятий. Ісус говорить: «Якщо пшеничне зерно, впавши у землю не помре, то лишиться одне; а якщо помре – тільки тоді принесе плід».

Він закликав і послідовників іти за цим же принципом по цій же дорозі. Господь сказав: «Якщо ви бажаєте набутти, ви повинні втратити». Це слова Ісуса, це Його вчення, це дослівне покликання в мучеництво. Це таємниця християнства перших трьохсот років. Це жорстоке поводження з християнами, їхні страждання і муки по всій землі. Усі, хто ставав новими християнами, мали отримати свою долю мучеництва. Але сталося щось незвичне. Християни 2-го віку були закохані в мучеництво і бажали його понад усе на світі. В 3-му столітті Орегон, котрий згодом став відомим теологом-богословом, коли йому було 17 років, а його батька засудили до смертної кари, сказав: «Завтра, коли мій батько горітиме на багатті, я піду туди і спровокую правителя стратити й мене». Мати розуміла невірні мотиви сина і хотіла його вберегти. Тієї ночі вона всю його одіж винесла з дому. На ранок він не мав жодної одежі, щоб прикрити себе, і не міг вийти з дому. Так його зупинили. А пізніше, коли йому було 54 роки,

він був таки замучений. Тоді церква була змушена затвердити закон про те, що коли ти провокуєш своє вбивство, ти не можеш бути християнином. Тому що вони штовхали на це, вимагали цього, провокували це... Ті проповідники, котрі набули багато християн, проповідували щось таке, чого не проповідуємо ми. Вони проповідували Євангеліє так, що робили людей прагнучими мучеництва. Що ж вони проповідували?

Я зачитаю уривки з книг перших віків. Десь у 200 році після Різдва Христового був навернений один з представників суду після того, як побачив християн, які бажали смерті і при цьому співали. Його справжнє ім'я Тертуліан. Пізніше він написав книгу про мучеників, у якій стверджені незмінні слова: «Кров мучеників – це насіння». Сьогодні в церкві ми цього не говоримо, але Тертуліан сказав: «Кров мучеників – це насіння для зрощування нових християн, для зросту церкви». Ось ще одна цитата, вже Суприліана: «Коли приходять гоніння і переслідування, Божі воїни проходять екзамен; і небо відчиняється для мучеників». Ми не стали воїнами Господа для установлення спокою і миру, і вже зовсім не для ухиляння від Біблії, бо бачимо, як Господь приймає першу участь у конфлікті. Августин говорить про мучеництво: «Мучеництво – це там, де зв'язують, де корчаться від болю, де кидають до в'язниці і забивають різками; де спалюють, розривають і влаштовують різню». Георгій Великий говорить: «Смерть мученика – це як квітка, що розпускається у житті віруючих». Так християни перших століть розуміли,

що набувають, помираючи. Це те, що пояснює перемогу церкви після перших 300 років мучеництва. Вони завойовують і перемагають через свою кров.

Що за теологію вони вивчали? Що було серцевиною того Євангелія? У 4-му віці мучеників перетворювали в образи святих, робили їх блаженними, бо їхній подвиг ставав зразком. Католицька церква у цей період перетворила їх в предмети поклоніння. Роками пізніше реформація спростувала доктрину поклоніння святим. Але разом з нею вона відкинула і вчення про мучеництво. Протестанти завойовані через страждання і муки, але вони так бояться навіть згадувати про мучеництво, що лише переказують історії. Одна з двох книг, що залишилися – книга анабаптистів «Дзеркало мучеників». У ній описується життя протестантів-мучеників. З тих пір жодним письменником чи теологом не написано жодної богословської праці на тему «мучеництво». А чи знаєте ви, що в 1964 році в Конго звершена масова атака на християн? Один місіонер тоді підрахував, що у XX столітті було більше мучеників, ніж за всі 19 попередніх віків, разом узятих. У XX столітті – столітті мучеників армія зла повстала на Церкву як ніколи в історії. У Радянському Союзі, Східній Європі, Китаї, інших державах Азії, в Африці й Латинській Америці християн убивають по цей день. Сьогодні на землі вбивають щодня.

Ви можете мені заперечити: в Америці цього трапитися не може. Вчора я читав журнал «Християнские вопросы» і звернув увагу на заголовок «Гоніння

близько?» Стаття говорить про мислителів сьогоднішнього дня, котрі думають про те, як же створити мир на землі? Висновок цих вчених-політиків полягає ось у чому: «Мир на землі буде лише при єдиному світовому правлінні. І для того, щоб був мир і спокій на планеті, є три умови: 1) єдиний світовий уряд; 2) одна унікальна економічна система під ним; 3) один світогляд (тобто, одна релігія)». Цей світогляд гласить: «Закони істини мають перевірятися, як і всі фізичні істини! Все решта має бути відкинута і знищене». Цей світогляд має прийматися на рівні естетики, котра не включає в себе ствердження істини. Прийняті можуть бути індуїзм та інші релігії, бо їхні вчення перебувають на рівні філософії, але не ствердження. А християнство стверджує, що має абсолютну Істину. Саме тому воно має бути знищене. Йому нема місця в проекті єдиної світової економічної системи. Нема йому місця і в єдиній світовій ідеології». Такий висновок вчених-політиків.

Брати і сестри! План уже існує. Його створено для усього світу, включаючи і вашу країну. Християнство – камінь спотикання для гуманістів, соціалістів і марксистів, а тому вони ненавидять вас більше всього на світі. Ви – камінь спотикання на їхньому шляху до тотального диктаторського всесвітнього режиму. Щоб його досягти, вони повинні розправитися з віруючими. Тому не говоріть, що цього не трапиться в Америці. Через це я й заглиблюю в тему страждань і мучеництва.

Ще одне, про що я хочу нагадати. Читаю: «І коли зняв п'яту печать, я побачив під жертвовником душі убитих

за слово Боже і за свідчення, яке вони мали. І вони закричали гучним голосом, говорячи: «Доки, Святий і Праведний Владико, не судиш і не мстиш за нашу кров мешканцям Землі?» І було дано кожному з них білу одіж, і сказано їм, щоб вони заспокоїлися ще на короткий час, доки їхні співробітники і брати, що будуть вбиті, як і вони, доповнять число» (Об. 6:9-11). У плані Божому визначено число мучеників. Це число в останній час стане повним. Петро просить нас молитися, щоб той день швидше настав. Як ми можемо наблизити його? Зробити те число повним. Хто буде добровольцем, щоб швидше наблизився той день? Що є вчення про мучеництво? Чому Бог вимагає укомплектувати число розп'ятих дітей Своїх, починаючи зі Свого єдинокоронного Сина? Для чого Йому потрібне це число? Що значить досягати мучеництва? Ми розглянемо чотири значення мучеництва у Божій стратегії сьогоднішньої історії.

1. Перемагати сатану

В Об. 12 р. читаємо про небесну війну, і як сатана скинутий з неба. Читаємо щось незвичайне: «Вони перемогли його кров'ю Агнця і словом свідчення свого, і не злюбили свого життя навіть до смерті» (11 вірш). Про кого це? Хто вони? Це мученики перемогли його кров'ю Агнця і словом свідчення свого. Коли вони звершили своє свідчення єдиним шляхом – будучи вбитими, – сатана впав. У Рим. 16:20 Павло пророкує: «Бог миру незабаром сокрушить сатану під ногами вашими». Ви на цьому вірші ніколи не зупинялися? Це пророцтво, бо християни,

які жили в Римі, дуже скоро були заму-чені. Отже, згідно книги Об'явлення, сатана падав, коли мученик помирав. Бог сокрушає сатану біля підніжжя хреста мученика. Дивно звучить? Читаю: «знищив рукописання проти нас, які нас осуджували; Він взяв їх із середини і прибав до хреста, роззброївши начальства і влади, вивів їх на посміх та переміг їх» (Кол. 2:14-15). Ісус на хресті обеззброїв сатану, відняв силу у начальств і влад, виставив їх перед усім світом на позорище. Він сокрушив сатану на Своєму хресті і каже нам узяти наші хрести і продовжувати сокрушати. Чи можна порадити вам, щоб ви цьому слідували? Бог був зачинателем цієї війни проти сатани. Євреї шукають знамен, еліни шукають філософії, а Бог поклав спасти світ безумом хреста. Був піднятий хрест Ісуса, потім ще один хрест, і ще один, і ще... аж доки повне число хрестів буде укомплектовано. Коли повне число хрестів буде піднято, сатана буде повністю подоланий. Ось так ми бачимо це в Біблії.

Але яким чином? Давайте заглибимося і побачимо механізм цього. Згадаймо про Йова? Його історія підведе нас до висновку, як перемогти сатану; як стражданнями ми долаємо ворога. Бог сказав, що Йов – непорочний чоловік. Сатана заперечив: «Поглянь на його мотиви бути вірним Тобі! Ти захистив його, зробив його найбагатшим у своїй землі, звичайно, він буде служити Тобі за це. Відними у нього все це, і він прокляне Тебе». Божа честь і велич були атаковані ворогом. Усе небо стало спостерігати, що тепер робитиме Бог. І у Нього не було іншого

шляху захистити Свою честь, як сказати: «Іди, візьми все, що Я дав йому і дивися». В один день прийшли потрясіння, скорботи, і навіть життя десятих дітей були забрані. Вісники один за одним бігли повідомити йому жалливу правду (і небо дивилося на уста Йова, як він вимовлятиме прокляття), а він промовив: «Господь дав, Господь і забрав, нехай буде ім'я Господнє благословенне!» (Йов. 1:21-22). Як у цю мить раділо все небо! А сатана сказав: «Навіщо так радіти? Зупиніться трохи. Нехай вражені будуть його власні кістки, і тоді він промовить прокляття на Тебе». Бог знову сказав: «Іди, роби це». І ось Йов у муках і стражданнях. Прийшли друзі. Дивляться на нього... Дружина каже: «Прокляни Бога і помри!» – це саме те, чого так добивався сатана. Йов підійшов до краю терпіння і відповів: «Я тобі поясню. Я вірю, що Бог вершить страшні справи по правді, хоч я не знаю, чому саме так. Та якщо буде забране і моє життя, я благословлю Бога». І в цю мить сатана був посоромлений і змушений був тікати. Бог переміг! Йов і не здогадувався, що його страждання матимуть вплив на весь світ, і що в ту мить він звеличив честь і гідність Бога.

Що це? Історія: жили-були...? Ні, це вікно, відкрите в небо! І в Новому Завіті ми бачимо прекрасні наслідування. Ось Павло описує апостольський труд: «Я думаю, що нам, останнім посланцям, Бог судив бути ніби приреченими на смерть, адже ми стали видовищем для світу, і для ангелів, і для людей» (1Кор. 4:9). Ми знаходимося на узвишші. Весь світ і ангели спостерігають за нами: як ми сприймаємо

страждання. Це та ж картина, що і в історії з Йовом. Ви скажете: «Це про апостолів. А де ми в цій картині?» Читаю: «...щоб тепер через Церкву могла виявитися правителям і владам на небесах багатогранна Божя премудрість...» (Еф. 3:10). Це через нас з тобою. Тут знову Бог і начальство нечестивих духів. Бог через нас з тобою щось їм демонструє. Павло це підтверджує ще раз: «Адже наша боротьба не з тілом і кров'ю, але з начальствами, з владами, зі світовими правителями темряви цього віку, з духами злоби піднебесними» (Еф. 6:12). Як ми воюємо з ними, не бачачи їх? Не можемо схопити, не можемо струсити їх, не можемо вбити! Ми боремося і перемагаємо їх так же як і Йов. Коли ми до кінця стоїмо за Бога і погоджуємося платити життям, – тоді Бог демонструє Свою мудрість.

Джоні Еріксон застосувала Еф. 3:10 до себе. Я переказую те, що вона говорила нам: «Коли я зламала шию, злі духи так демонстрували свій протест, що хтось навіть сказав: якщо Бог добрий, то де Він був, коли вона впала? Чому не попідкувався про неї?» Бог їм сказав: «Замовкніть, і побачите...» Прийшли роки жакливого болю, який зачепив багатьох людей на землі і багато американських жінок. Жодна інша американська жінка не мала такої великої праці-служіння як Джоні. Її книга-свідчення обійшла комуністичні країни, як жодна інша (я знаю, сам доставляв їх). Вона могутньо потрясла всіх. Багато людей прийшли до Бога. Бог відкинув тих протестуючих духів і говорить: «Тепер ви бачите? Якби Я лишив її здоровою жінкою, вона була

б милою американською домогосподаркою, може досягла б успіху в професії, але тоді не було б удару. Ви бачите, як Я піднімаю Моє Царство?» Не можна забути те, що сказала Джоні: *«Кожного ранку, починаючи в нещасті день, я знаю, що за мною спостерігають, як я приймаю страждання. Я знаю, що це або дає перемогу Богу, або я моїми наріканнями задовольняю нечистих духів... Всюди, де б я не знаходилася, щоб не робила – я під наглядом, і я знеславлю мого Отця, якщо подивлюся на те, на що дивитися не маю: на брудний журнал, чи шоу по TV, що може осквернити мій погляд; чи якщо використовую неправильні слова. Щоб я не робила, якщо це не приносить слави Богу, а приносить вдоволення нечистим духам, тоді ті духи говорять моєму Отцю: «Ти бачиш, що за «дитя» Ти маєш?» Кому ж я принесу честь? Кого я вдовольнятиму своїм життям? Я – об'єкт, за яким спостерігає всесвіт».* Ось так і ми повинні розуміти. Ми покликані перемогати сатану через наші страждання і мучеництво.

2. Приводити людей до спасіння

Друга причина для страждань і мучеництва полягає у тому, що цим ми приводимо до спасіння інших. Ми покликані страждати і помирати ради спасіння цього світу. Я б так не говорив, якби не мав підтвердження у Слові. «Якщо терпимо, то це для вашої втіхи та спасіння...» (2Кор. 1:6). Як же Павло може так казати, якщо Христос розп'ятий і все скінчено? Невже викуплення не достатньо? Так, справді достатньо, але ще лишається слово

Павла: «Я страждаю для вашого спасіння». Що це означає, Павло пояснює Тимофію: «Я страждаю ради вибраних, щоб і вони досягли спасіння у Христі Ісусі» (2Тим. 2:10). Тепер ми отримали повну картину. Спасіння – в Ісусі Христі, і ні в кому іншому, і ніде більше. Та Павло каже, що коли б я лишався з пастирями в Антіохії, у чудесній церкві, в якій так багато проповідників і благословінь, насолоджуючись багатим мирним містом і радістю життя, то тоді в Азії і в Європі ніхто б не спасся. А для їхнього спасіння я мушу прийняти палиці, побої і каміння, бути нікчемою і ходячим смертником. А це те, чим я і є. Я – розбита людина, ходжу зранений до крові. І люди бачать любов Божу, слухають проповідь про Христа і спасаються. Але для цього я повинен страждати. Коли ми залишимося в безпечному затишному місці і не візьмемо свого хреста, то інші явно не спасуться. Вони не спасуться тому, що ми не приймаємо хреста. Скільки ж неспасених через те, що ми не понесли свого хреста?!!

Я бачив багато разів, як в моїй країні люди сприймали втрату. Як вони сприймали втрату роботи і свого положення через те, що стали християнами. Щоразу, коли хтось, маючи високу посаду, приєднувався до церкви, його публічно оголошували ненормальним і звільняли з роботи. Я знаю людину, котра через місяць після хрещення запитала мене: «Що мені робити, коли зберуться 3-4 тисячі людей для всенародного осміяння?» Я відповів: «Є лиш одне, чого ти НЕ повинен чинити – це захищати себе. Але це унікальний

шанс засвідчити, Хто є Ісус, і що Він зробив для тебе». Його обличчя засяяло, і він вигукнув: «О, брате Йосип! Я уже не можу спокійно ходити по установі, бо куди б я не йшов, хтось тягне мене за риг, гляне по боках, щоб нас ніхто не побачив, що ми розмовляємо, і шепоче мені: «Дай мені адресу твоєї церкви», чи: «розкажи мені більше про Ісуса», чи взагалі: «у тебе знайдеться Біблія для мене?»

Вони дивляться на нас, як ми сприймаємо страждання, і спасаються. Одна жінка, що переносила страждання, вийшовши четвертий раз з лікарні, підійшла до мене і сказала: «Я взяла з собою в палату Біблію. Зі мною там лежали ще три жінки, і я свідкувала їм. Двоє з них прийняли Христа, як Спасителя, а третя сказала, що піде до нас в зібрання. Пастор, я знаю, що повинна була страждати хворобою заради спасіння тих, які були зі мною в лікарні». Ви бачите, як наші страждання служать для спасіння інших людей, навіть якщо нам доводиться захворіти і потрапити в лікарню?! Так, кожне страждання, будь-яке страждання, може послужити для спасіння інших.

3. Збагачувати життя Церкви

Служіння страждань і смерті збагачує життя церкви. «Нас переслідують, але ми не залишені; нас принижують, але ми не гинемо; ми завжди носимо в тілі мертвість Ісуса, щоб і життя Ісуса проявилось в нашій тілі. Ми, живі, постійно віддаємо себе на смерть задля Ісуса, щоб і життя Ісуса проявилось в нашому смертному тілі. Тому смерть діє в нас, а життя – у вас» (2Кор. 4:9-12). Павло каже, що він ходячий смертник,

носячи смерть Ісуса у своєму тілі. Висновок: смерть, котру я ношу в собі, чинить так, що життя перебуває в вас. А ми – одне тіло. І якщо щось убуває з однієї частини тіла, то для того, щоб збагатити іншу. Павло каже: «Бо в міру, як примножуються в нас страждання Христові, примножує Христос і нашу втіху. Чи терпимо скорботи, то це для вашої втіхи та спасіння, що здійснюється перенесенням тих самих страждань, які й ми терпимо» (2Кор. 1:5-6). Смерть здійснює роботу в мені, а життя – у вас. Усі страждання в мені збільшуються для розповсюдження благодаті. І в останніх трьох посланнях з тюрми Павло пише: «Я страждаю заради вас. Я страждаю за вас. Я в узах ради вас...»

Він це пояснює: «Тепер я радію в моїх стражданнях за вас і доповнюю нестачу терпіння Христових у моему тілі за Його тіло, яке є Церква...» (Кол. 1:24). Як ми можемо прийняти цей таємничий вислів? Дуже просто. «Я – одне з Христом». Одного дня Він хоче представити Своєму Отцю чудесну Церву без плями і вади. Як Він це зможе зробити? Він це може зробити через страждання. Ви знаєте, що страждання і гоніння – це те, що найбільше благословляло християн... Зазирніть в історію: коли люди тяжко страждали, коли потребували Бога, потребували більшого розуміння благодаті Христової, в пишноті, радості та багатстві могли поділитися цим з рештою тіла. «Я страждаю і збагачую вас через це». Як Христос страждає в нас, так Він збагачує Його Церкву. Павло і Петро говорять те ж саме: «...щоб пізнати Його, і силу Його воскресіння, і бути

спільником у Його стражданнях, уподібнюючись Його смерті» (Флп. 3:10). Павло хоче пізнати Христа і розділити наступні страждання Христові, щоб долучитися Його смерті. Про участь у стражданнях Христових говорить і Петро: «Улюблені! Вогняної спокуси, що посилається вам для випробування, не цурайтеся, ніби чужої для вас пригоди» (1Петр. 4:12).

Єдність з Христом – це найчудовіша частина мого життя. Я не боєць-одинак, я тут для розповсюдження Ісуса. Він дивиться на тебе через мої очі. Він думає про складності цього світу через мій розум. Він говорить через мої уста і торкається людей через мої руки. Коли мене били в Румунії, я страждав плоттю, та це не мої страждання. Я лиш маю честь розділити Його страждання. Це найвища честь, яку ти можеш мати у цьому житті.

4. Свідчити про Істину

Четверте значення страждань за Христа і смерті з Христом – свідчення про Істину. Я нагадаю, що в Об'явленні Ісус Христос названий «Свідком вірним» (1:5). Він є першим Свідком правди й Істини. Павло нагадує Тимофію про Ісуса Христа, «що склав добре свідчення при Понтії Пілаті...» (1Тим. 6:13). Ви знайдете це велике свідчення у Євангелії від Іоанна: «Ти сам кажеш, що Я Цар. Я для того народився і для того прийшов у світ, щоб свідчити про істину. Кожен, хто від істини, слухає Мого голосу» (Ін. 18:37). Христос – це втілена Істина. А нести свідчення Істини треба в це царство обману, де начальствує батько всякої неправди й лукавства. Коли приходять правда,

вона завдає йому болю. Світло про-світлює темряву, негайно збурує кожного, і Істину розпинають. Але через свою смерть Істина наносить удар по цьому царству. «Коли Я буду піднесений на хрест, Я покличу їх до Себе». Істина перемагає тільки одним шляхом – через самопожертву. І потім Ісус Своїм послідовникам говорить: «Ви мої свідки. Якщо ви не свідкуєте про Мене перед цим розбещеним родом, я не засвідчу про вас перед Отцем Моїм Небесним»...

Ось такий я обрав шлях, проповідуючи у себе в Румунії. Я знав людей, які боялися свідчити, бо не хотіли втратити роботу. Я пояснював: «Христос знаходиться перед Божим престолом, з правого боку від Отця. Він і всі ангели неба зараз дивляться на тебе. Якщо ти піднімеш руку і засвідчиш: «Христос мій Господь», то Ісус повернеться до Отця і скаже: «Отець, це – Мій брат». Ви свідкуєте тут, а Він свідкує про вас там, як про брата і сестру.

Недавно я зустрів молодого чоловіка в Оклахомі. Він сказав: «Брат Йосип, пам'ятаєте, коли ви сказали про це в Бухарестській церкві? Я – той хлопчик, котрий встав з піднятою рукою, і багато наслідували мій приклад».

Після того, як в молодості я втік з Румунії, я вивчав богослов'я в Оксфорді, США. Коли ж був готовий повернутися, я поділився про свій план повернення на батьківщину з деякими студентами, розповів їм про небезпеку. Вони попереджали, що мене можуть заарештувати ще на кордоні. А один студент, почувши мій план, запитав: «І який шанс на удачу ти маєш з таким

планом?» Я посміхнувся і прошепотів в собі: «Це типове західне мислення: «Шанс на удачу!». Ви знаєте, я ніколи не думав так. Мій девіз завжди був: «Бути в послуху». Коли Цар велить іти туди, я відповідаю: «Так, я іду!» Коли ж я почув цей дивний вислів про шанс і удачу, я запитав Господа: «Можна, я поставлю це запитання Тобі?» І Він негайно відповів: «Йосипе, Моя відповідь тобі у Мт. 10-16: «Ось, Я посилаю вас, як овець серед вовків». І я побачив щільне коло вовків, а всередині, стоїть, тремтячи, вівця. Господь каже: «Бачиш, який шанс має ця вівця на виживання (на удачу), якщо її лишити серед вовків? Ось так, Йосипе, і Я посилаю тебе, беззахисного і без надії. Якщо ти це приймеш – іди. Якщо ти цього не приймеш, то краще не йди».

Брати і сестри, у 1972 році я пережив одну з найвеличніших подій у моєму житті. Це зробило переворот у всьому моєму мисленні. Був важкий час, і я поставив питання Господу: «Чому Ти мене, такого беззахисного і безнадійного, послав назад у мою країну?» У той складний час я засвоїв для себе урок, котрим і ділюся сьогодні з вами. Я прийшов до висновку: «Бог послав Свого Сина як Агнця Божого і як «Мій Отець послав Мене у цей світ, так і Я посилаю вас» (Лк. 10:3). Я посилаю вас як овець серед вовків. Я почав, а ви продовжите справу. Я вразив сатану на Своєму хресті, а ви вражатимете його на хрестах ваших. Я почав спасати людство через Свої страждання. Ви продовжите це чинити через ваші страждання. Я почав свідчити про Істину, піднявши її високо для світу, і ви повинні стати в лави і завдати удару

ворогу через вашу смерть, якщо Я того вимагатиму».

Я тоді був удома і почав учить свою дружину цьому Євангелію, цьому вченню про те, що смерть і страждання є служінням, якщо Бог вимагає цього від мене. Якщо Господь скаже: «Йосипе, Я хочу закарбувати твоє служіння твоїм життям», то що я скажу? «Ні, Господи, цього я Тобі не дам»? І що за великий день ми пережили, коли моя дорога дружина Єлизавета, схиливши свої коліна поряд зі мною, сказала: «Господи, я віддаю Тобі Йосипа на це служіння». Після цього дня – вона кращий з двох бійців. Вона завжди допомагала мені стояти під сильним тиском і погрозами.

Коли я проповідував у себе з великою відвагою і писав листівку за листівкою, був заарештований і там проходив хорошу обробку, і одного дня на допиті офіцер погрожував убити мене, я відповів: «Громадянине, твій найвищий засіб – убити. Мій найвищий засіб – померти. Ви знаєте, що мої проповіді на касетах розійшлися по всій країні. Тепер, коли ви вб'єте мене, я лиш окроплю їх своєю кров'ю. Кожен, хто почує про це, скаже: «О, я обов'язково маю прослухати ці касети, тому що цей чоловік закарбував проповідь своєю кров'ю». І це промовлятиме в десять разів гучніше. Що ж, вбивайте мене, щоб я мав найвищу перемогу». І він... відправив мене додому. Та це не кінець історії. Один з його колег, допитуючи іншого проповідника, сказав йому: «Ми знаємо, що Йосип хоче бути замученим, але ми не безумні, щоб виконати його бажання». Цей брат, пастор, прийшов до мене і каже: «Якщо ти

хочеш бути вбитим, вони не вб'ють тебе». Я завмер і подумав: останні двадцять п'ять років я, як нормальний віруючий, котрий хоче вижити, згодився з усіма обмеженнями, лімітами і заборонами – бо хотів жити. Тепер я хотів померти, але вони не роблять цього. Тепер ви бачите, що я у своїй країні роблю все, що хочу, бо вони не хочуть дати мені того, чого я бажую – померти. Я двадцять п'ять років втрачав, бо бажав зберегти своє життя. Тепер же, коли хочу загубити його, я набуваю його! Коли хтось раніше мені про це говорив, це не доходило до мого розуму, але потім я побачив, як ця істина працює. Бо це – діючий закон життя.

Я поділюся з вами найвищою радістю, блаженством, які я нині маю, спілкуючись з молодим поколінням християн Румунії. Це покоління вважає, що страждання і смерть за Господа – це привілей. Якщо я чую, що їх женуть, утискають і в них труднощі, я телефоную їм, щоб утішити, а вони мені відповідають: «Не переживайте. Я вважаю ці скорботи і гоніння привілеєм». І я подумав: «Їх не треба втішати». Який я був щасливий, коли група американських студентів повернулася, відвідавши Чехословаччину і Румунію. Після повернення вони в коледжі показували слайди. Я сидів тихо ззаду і слухав. І ось що вони казали: «В Чехословаччині так страшно, що ніхто нічого не робить. Також і в Румунії. Там диктатура ще важча, міліція довкола, але ті молоді проповідники навіть не звертають уваги на це. Їх не турбує, що міліція їх оточила, настільки вони безстрашні!»

Я готовий був стрибати від радості, бо бачив плоди нашої праці і наших проповідей, які ми звершували в 70-х роках. Ви знаєте, я зненавидів «підпільне християнство». Зрозумійте мене вірно, я не маю на увазі підпільну працю в часи гонінь: розповсюдження Біблій та іншої літератури. Я ненавиджу, коли люди говорять: «У нас прийняли хрещення багато нових членів, але, маючи вигідну роботу, вони нікому не показують, що вони християни». Я підскакую і кажу: «Вони не християни, бо Христос сказав: ви – світло світу, і свічку не ставлять під посудину! Якщо ви не свідкуєте про Мене, Я не свідкую про вас!»

Я вірю, що з такою моделлю християнства ми могли б перемогти і в мусульманському світі. Але, як і раніше, місіонери приймають на себе «таємне християнство». А 20, 30, 100 християн приймають смерть у Саудівській Аравії. Я вірю, що в тій країні відкриються двері для Євангелія. Кожна країна буде відкритою для проповіді Євангелія через чийсь кров. Хтось повинен окропити ту землю своєю кров'ю, щоб придбати її для Бога. Таке християнство розуміє, що страждання і смерть є служінням, яке має силу в небі, силу тут, і силу у вічності. Лиш таке християнство здатне перемагати...

А що, коли станеться так, що гуманісти досягнуть своєї мети і завоюють Америку? Тоді буде море крові. І стільки християнської крові, скільки ще не було за всю історію церкви. Коли це прийде в Америку, його ніхто не зможе зупинити, бо це буде повсюди. Не кажіть, що коли це станеться, то Бог захистить хороших християн Америки

і не віддасть дорогих американців на страждання. Не дивіться на це так, дивіться по-іншому. Якщо це станеться, то це не буде трагедією. Бог скаже: «Нині Мені потрібні мої дорогоцінні діти з американців, щоб розділити участь великої слави мучеництва. Я хочу досягти повної перемоги над сатаною. Я хочу їх закарбувати, збагатити життям для тіла Церкви. Я хочу продовжити спасіння світу через їхню кров. Лише тоді перемога буде завершена. І це не буде лихом, а найвищою честю».

Нині цього не відбувається, а що, коли тут почнеться пробудження? Пробудження, або суд. Якщо ви жадаєте пробудження, то лише з високих почуттів, і Бог дасть вам це, але справжнє пробудження – це пробудження в обіймах з хрестом. Біллі Грем у книзі «Армагедон» пише: «Американські християни замінили хрест на подушку. Я хочу повернути хрест на місце. Коли він знову буде в центрі християнства, тоді розіпнуть себе, і зречуться себе. Тоді пожертвують собою і в повному послуху, в повному взаємопрощенні забудуть про себе і підуть туди, де їх бажає бачити Цар. Тоді буде пробудження. Тоді – перемога».

Отже, я закликаю вас сьогодні до найвеличнішого служіння, будь-коли даного християнам. Слідуйте за Агнцем до кінця, до хреста. Пам'ятайте, тільки пробита рука може благословити. Якщо ви зможете підняти руку і благословити, ця рука має бути пробита. І пам'ятайте, немає трону без хреста. Ісус сказав: «Переможцеві дозволю сісти зі Мною на Моєму престолі, – як і Я переміг і сів з Моїм Отцем

на престолі Його» (Об. 3:21). Тільки страждання приведуть до слави. Ми будемо царювати з Христом, якщо ми страждаємо з Ним. Не кожен буде царювати. Християни, що спасаються мов з вогню, не матимуть нагороди в небесах. Але є християни, покликани

царювати з Христом. Це ті, котрі візьмуть свій хрест, як Христос.

Нехай переможемо ми! Нехай завоюємо славу престолу через хрест! Амінь.

Брат Йосип, Румунія
«Последние времена»
жовтень 2006

МУЧЕНИКИ

*Криваві сліди на дорозі вузькій
Лишали страждальці за Ім'я Христове.
Несли вони в темряву світло любові
І вірними були у праці своїй.*

*Месії своєму Ісусу Христу
Готовими були віддати у жертву
Й життя, як Учитель, не боячись смерті,
За вічну, святу і єдину мету.*

*Мета їхня – Правду звіщати усім,
Хто ще не ступив на дорогу спасіння,
Про Господа смерть і Його воскресіння,
І всім свідкувати, як хороше з Ним!*

*Сказати, що любить людей вічний Бог,
Звістити, що Він їх усіх закликає
До Себе, і в Домі Небеснім чекає,
Де більше не буде журби і тривоги.*

*Та ворог на їхню дорогу повстав.
Бо він не хотів, щоби Правду пізнали,
Щоб люди до свого Творця навертались,
Й тому проповідників люто вбивав.*

*Жорстокий, мов лев, і підступний, мов змії,
На вісників Правди підняв свої орди.
Зібравши по світу безбожних і гордих,
Він кинув всі сили на Божих рабів.*